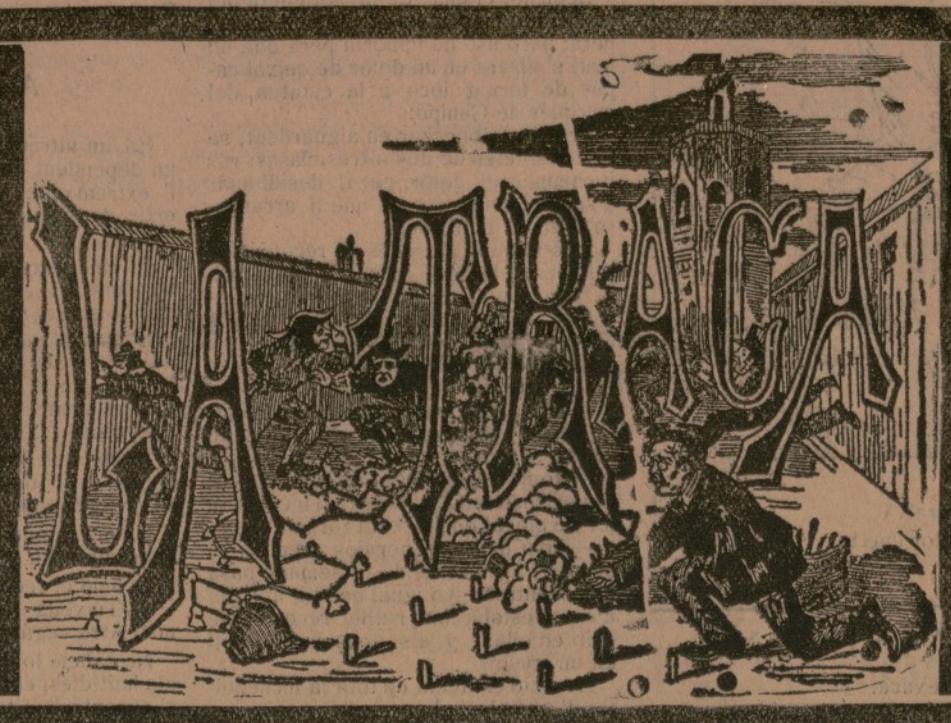

PREU

10
SENTIMS

PREU

10
SENTIMS

Als botiguers de salses

Al tratar d' este simpàtic grémit, no es extrañ que tiren ma de tota la salsa traquera y volquen sobre les albes cuartilles la sal y pimienta pera que'l lector diga al llichirles:

—Asó está canela.

Aixó de volcar la sal seria una salvada pera els que diuen que derramarla dona mala sombra. Pero no deu ser veritat, per que 'ls traqueros anem a tot hora per ahí derramant la sal y som la mar de afortunats y venturosos...

Aixina y tot, hiá qui mos chafa la guitarra: «El grémit de ultramarinos.»

El botiguer de salses, es el modern Don Juan Tenorio, un Don Juan d'espardeña y moño en bandolina, pero més terrible y serter que ningú. Churra que veu, churra que cau.

En ilo tempore, el dependent sitaba a la criá de tanda, un dumenze per la vesprá baix dels escalons de la Lloncha. D'allí se dirichien cap el carrer de Rusafa, compraben deu sentims de cacau y tramusos, y s'els menchaben pasechant per la vía hasta que a poqueta nit, feen alto en un ribás, y el inflamado galán, endilgaba a la churra de les seues entreteles un tendre madrigal que acababa sempre en rumor de besos y batir de ales...

Hui s'han modernisat les costums. El dependent ya no compra cacau; el torra en el sine. El pasech per la vía, el substituix per el *trailarum* de pórche; y el poétic ribás de nostra vega lluminosa, se veu relegat al olvit per preferir la comoditat de un quartet coquetó en el *Petit Lardy*.

Y no creguen que pera conseguir tot asó empleen molt de temps y molta saliva.

Entra en la botiga una churra d' eixes de poderoses anques y careta demanaora: Lo primer que fa el dependent, es parlarli de les exselensies del seu chénero: dirli que te'l millor choriso, els millors hous, la millor llet condensá, el millor formache y el millor jamón.

La churra se riu incrèdula, el de-

pendent li agafa la ma, mentres ella protesta sinse fuchir, se peguen sarpes, ell li tira ma a la mesureta de les olives y acaba oferinli un dátil.

Al dumenze seguent, hiá que vore lo señits que ballen en *Vinatea*, y lo sofocaota que aplega la chica a casa els señores.

cants personals, acudisen a ell com a la mel les abelles.

—Yo vullc que me despache Sipriano.

—Chico, Sipriano, fícam un tros de llonganisa pal puchero.

—Sipriano, yo nesesite dos chorisos.

—Sipriano, la salchicha que te demaní.

—Sipriano, els hous.

—Sipriano, els sigróns.

Y Sipriano acudix a tot, y pesiguet a ésta, palmaeta al atra, a totes acontenta y a totes servix.

Ell no nesesita la cartera plena de billets, ni el monedero atiborrat de plata pera desllumbrar a la femella, com tampoc nesesita selestina que li prepare el camí, ni el botones que li fasa els recaos.

Es l'únic tenorio que fa les conquistes sinse brígida ni chiuti. Ell no busca a les femelles, son les femelles les que van ahon està ell.

El amo de la botiga sol ser un veterano que mira en nostalchia totes estas coses del amor y la vaselina.

Ell fon també un gran banderillero, pero tingué la debilitat d'enamorarse de Colasa, la seuva muller, y allí s'acabá el capitul de conquistes.

Hui se veu vichilat per la seuva Colasa, que desde la trastienda seguix atenta tots els seus moviments, y si per el matí s'espansiona el marit en alguna criá, al hora de dinar, sa muller, sempre selosa, el deixa sinse postres...

Asó el fa viure infelís. Ademès, recorda els temps cuan vingué a Valensis y se ficá d'aprenent en una botiga, porque son pare l' abandonà mentres li dia que se fixara en el pardal de San Chuan com menechaba les ales..., y al comparar aquells temps en qu' el dependent sufria una esclavitud horrible en éstos en que gocha de relatives llibertats, se posa de malhumor.

Pero mentres tant, ell seguix colecionant pesetes, mentres els seus dependents rendixen cult al amor.

Números especials de LA TRACA

Publicats	Per publicar
Criaes	Estudiants
Barbers	Abogats
Modistes	Marianos
Dependents	Cheperuts
Camareros	Vichilants
Travviers	Cómics
Meches	Limiabotxes
Dones que fumen	Ferrers
Forners	Matalafers
Imaresors	Ferriovariis
Cocheros	Beates
Soldats	Monisipals
Viudes	Poliseros
Sogres	Sucatinetes
Caseros	Politics
Cupletistes	Ecolans
Toreros	Carteros
Freres	Estanquers
Llauraors	Ordinaris
Tobilleres	Platers
Jamones	Comadrones
Camareres	Viachants
Espardefiers	Carreters
Sabaters	Fematers
Ames de cría	Periodistes
Ames de capellá	Consechals
Boticaris	Ebanistes
Bañistes	Metalúrgics
Sastres	Carnisers
Pintors	Peixcaores
Músics	Coixos
Fusters,	Casaors
Vinatres	Peixcaors
Botiguers de salses	Confiters

La semana que vé anirà dedicada

ALS MANOBRES

Lo mal es que'l dependent, cuan ya ha enseñat a ballar a eixa, ne mampron un atra y un atra hasta pédreles de conter.

La botiga dona un continchen de churres inagotable. Y si el chic te en-

Ayuntamiento de Madrid

—Per qué no me compres choriso d' Estremadura?
—Per qu' el botiguer del costat te el choriso millor que tu.

MANOLL DE CUENTOS

¡Vacha una recomanasió!

Leonsio, el amo de la botigüeta del cantó, era més inocent que una caganera; pero aso no importa pera que un matí s'alsara eu un dolor de quixal capás de tornar loco a la estatua del marqués de Campo.

Proba a glospear en aiguadur, se fíca desfilates de dos o tres classes; res li calmaba el dolor; per fi, desdi anar a casa al dentista pera que li arrancara el malahit quixal.

El operador, después de reconixerli la boca, li digné que no podía ficarla la ferramenta, per tindre humasa inflamat, y li aconsellà tornara dins de dos días.

El señor Leonsio ixqué de la clínica en la galta inflá, un moacar enrollat per la cara y queixante flastosíment.

—¿Qué es axio, ché? (li digué im amic trova).

—No me dignes res (contestá el botiguer sostinenar la barra). Tinc un dolor de quixal que m'está tornant loco.

—Aixó den ser nervios (replicá el amic). El dimecres de la semana pasá m'encontraba yo igual que tú; aplegan a casa, estabas ma muller recostada, me chiti en ella... y als dos minutxs... joli en un cres!

Leonsio contestá en tota la inchenuitat d'un cochech.

—Diges, ahón podría trovar a la teus dona...

¡Per fi!

En un ultramarins del Mercat entrá un llaurao a comprar ferratures, y els dependentes, que eren uns dimonis, le enviaren a la farinaria.

Al entrar el llaurao y preguntarli el mansebo, quén si li oferia? contestá en naturalitat:

—Pos res; volta unes ferratures pa la aca.

—Aixó no es así (contestá sonriente el dependent). Mire, veu eixos escalons de la Lloncha? Puché, y en una botiga que té l'escaparate plé de naixaixes y bolsos d'escola, allí li les vendrà.

El llaurao se dirigió ahón li dien, y d'allí l'enviaren a la paperería de Mariá.

En la paperería li digueron que baixar els escalons y demanara les ferratures en una cassetxa baixa de San Chúan, ahón voria moltes espardishes.

Aixina ho feu y l'ama li digué:

—Sente's.

Se sentí el llaurisio, y al dos minutxs ixqué la dependenta en un parell d'espardes, que s'empenyá a la forsa en que se les había de probar.

Tinc una bujia que li agradará y que podrà gasterla sempre que vulga, sin que te costarà sempre que vullga.

—Pero si yo no nesesite espardes (dixi extrafat del pobre home). Yo lo que vuller son ferratures pera la meua aca, y m'hán asegurat que vostes ne tenen.

Y debia ser veritat, cuan Marieta la modista ya no ha tornat a gastarse diners en bujies.

—A vosté l'han engañat (li digué el

ama), y lo millor será que vacha ahí enfrot a eixa ferreteria.

Entrá el llaurao en la botiga d' «El Pual» y el desengafaren!

Atra vegá arrimes

En un ultramarins de carreró había un dependent afisionat als bous, hasta l'extrem que s'habia apuntat pera exir de banderillero en la bessera de La Traca.

El chic, encara no tenia dos minutxs de temps, s'empachaba dalt, y en un sac de sucre, torrechaba de saló.

L'ama s'enamoró de les maneres del chic y se li brindá pera fer de bou. Total, que el dependent torechaba a l'ama mientres el cándido del marit despachava dinates de safrá.

Habia que vore lo entusiasmá que establa la botigüera per les faenes del futur fenomeno.

Un dia tingué el chic ocasió de torear una vaca y va exir agarrat.

El amo li reconvingut, dignement:

—T'eu veus lo que porten els cuers? Atra vegá arrime...

No sabem lo que pasá, lo sert es que als huit dies, el botiguer y la botigüera s'encontraren també malats.

Y entones el dependent li digué al amo:

—¿Vosté veu per culpa dels cuers?

Atra vegá arrime...

Bona bujia

A Pepico, el dependent de l'ultramarins de X, li extranava molt l'asiduitat que li dava la modista la comprava bujies, tenint com tenia en casa llum elèctrica.

Un dia Pepico va vore al chermanet de Marieta que estava chuant en una bujia estrenar.

—D'ent ahon ha treit aixó? —li digué.

Y el chic contestá en candorosa insensia:

—Li he furtat a la chermana. Ella, que no li les fuit, se les amaga baix lo coixí, pero yo, apenes s'alça, vaig a buscarla tots els dies y me fas enella.

El bautiso s'hará un dia d'estos, si el tempo no lo amorde i con premiso del alcalde de barrio correspondiente.

—Li ha furtat a la chermana. Ella, que no li les fuit, se les amaga baix lo coixí, pero yo, apenes s'alça, vaig a buscarla tots els dies y me fas enella.

Pepico escrigué a Maria una misiva que dia d'així:

—Tinc una bujia que li agradará y que podrà gasterla sempre que vulga, sin que te costarà sempre que vullga.

—Pero si yo no nesesite espardes (dixi extrafat del pobre home). Yo lo que vuller son ferratures pera la meua aca, y m'hán asegurat que vostes ne tenen.

Y debia ser veritat, cuan Marieta la modista ya no ha tornat a gastarse diners en bujies.

—A vosté l'han engañat (li digué el

UN REBELDE ALGO TRAQUERO

Sofores, sox un rebelde defensor de la igualtat...

Si mi fora, asegure que tots podrien menjar.

No existirien els pobres, que ninguna falta fan,

tots serièm propietaris, tots serièm potentats;

anirien tots en auto que crec que es més elegant

que la tartana, el trenvia, el cocho i y... hasta el caball.

No haurien botiguetes, que no fan més que robar

(els amos se den comprendre que la casa no té mans).

Les sebes, el vi, el carbó, les llonganises, els naps, el pa, la carn de ternera, tot lo que formen menjar mos hi durien a casa.

Pera no cansarse tant, com hui en dia estan cansants en huit hores de chorná,

posarà entre semana sinc o sis dominicals que farà se cumpliran en gran rigurositat.

Huegues no en farien una porque vivint descansats tan sols se traballaria algú dia al cap de cuan pera no pedre el costum, pera desempalgar.

A fins de mes, els caseros, bichos superinfernals en lloc de dur el resbó pera el alquier cobrar,

durien mil golosines per tindre acontentats als inquilinos y xinxina no es biudara el piso may.

De la casa achuntament faria yo un Music-hall, encara que crec que ara se pareix a ells local.

no obstant ha haber ballarines cupletistes, ni tigzans.

Als boix se aniria gratis pera que els afisionats sense traure una aguileta no es deixaren ni una esprix de anar a vorelos. Yo

allí dalt dels pedestals que han de aguantar a Llorente al gran Giner y a Naval

(tres persones segons diuen que a Valencia han ensalstat) colocaria a Garrufo, a Kokau y a mister May.

Ne faria un altre nou pa la Nasia colocar.

Aubiria exposicions que les fa «Eelles Arts», quedarien tan baixetes com la crema del calsat.

No es farien proveisons, pera no pedre el costum, pera desempalgar.

als bons escaparors faria condecorar en una creu que pesara dosents trenta quintals.

A les beatas, molt antes de la fira de Nadal, en una fira barata

—els numerets regalats yo les rifaría a totes més pront que canta un gall, ipobret de qui carregara en una peluda tan grana.

Pera sogres y cuixes faria fara molt llum ben llum de Valensiá

un manicomi espesial, Faria un parque novet pals poetes, animals

De una casa inconeguda abon s'administra molt mal y es més roïn que el fabaco

ingles que mos han portat la convertiria en ripòs, que duria al Rat-Pérono.

Als sastres els pencharia si acudien a cobrar, la factura de algun trache que no els hagueren pagat.

Totes estas grans reformes y atres que se han olvidat en el tinter yo faria

per a gobernar.

JORGÉ DE HOGEDA

MANOLL DE CUENTOS

Don Jaime...

Jaime era dependent d' uns ultramarins, tan terrible per les churres y demás parroquianas, que els companeros li dien, no en serà envechia, Don Jaime el Conquistador.

Y, real y verdaderament, hi era. Churra en la que ell posaba ull, churra que calia, y ya contaba per dotzenes les chavales que tenia averiares.

Per això els seus ultramarins eren els més concorrents per les chiquetes postinerias.

Entre les cuales n'habia una que era la pesadilla del Conquistador.

—Com a que encara no li havia pogut fer ni un mal síndri.

La chavala en cuestió se defendia com una lleona dels atacs del dependent, y hasta pareixia que li havia pres en chingua, Jo que desesperava més y més al terrible Don Jaime.

Per fi un dia, en el que el dependent li va sorprendre!

No com ell se figuraba, sino en otra faena que no sabia quina seria. Sols poden asegurar que el botiguer, cuan el va veure, davant de la seua dona per més señes, digué en gran desconsol:

—¡Redeu! ¡Cóm de tindrà fills, si m's es mencha este lladre!

—Fican tres agujetes de llonganisa.

—En tres agujetes t'entrarà poca llonganisa.

PETARDOS Y CUETAES

Oido a la caja:

«Por acuerdo de este centro directivo, y con fecha de hoy, se autoriza a Francisco García Molinas, secretario de la Comunidad Matritense de Caridad, de este porte, para rifar, en unión de la Lotería Nacional, y a beneficio de aquella entidad:

—Primero: La cabeza del toro «Bailador» que dió muerte a Joseleto.»

—Segundo: Selebresem que la sufrida clase churrera conseguixa tot lo que se proposa.

—Y si en horas de descanso la molesta el señorito, indemnización al canto!

—Això segons el temps emplecat en la molestia.

En recompensa

Un individuo anà a comprar oli a una tenda d' ultramarins, cuyo dueño era prou descuriat per el chénero.

Cuan li el tenis posat en la botella, notà que la jamóna que aquell oli no estava maa net.

Escoite—li digué al dels ultramarins, —mire quin oli més brut.

—Això no es brut; això son pels del cuiro.

—Pues no el vulc.

—Dona, que això no té importància.

—Si un poquet ful es, però això no importa.

—Això importa.

—Està bé. ¿Qué val?

—Una peseta.

—Com exixa.

—Escoite, amic. Esta peseta es contratafa.

—Si, un poquet ful es, però això no importa.

—Això importa.

—Això importa.

—Pues se'n anà.

—Això importa.

—Això importa.

—Pues se'n anà.

—Això importa.

—Això importa.

—Això importa.

—Això importa.

—Això importa.

</div

Por Teléfono y Telégrafo

(Servicio especial de LA TRACA)

DETENSIÓN Y DESBORDAMIENTO

A consecuencia d' haberse detenido un drapo higiénico en la desembocadura d' un desague del alcantarillado, s' ha desbordado el retrete de la casa número 13 de la calle del Tribulete, inundándose la planta baixa d' ammonisias excrementales, despidiendo un aullor que todo el mundo se creía que había seguido trasladado el Congreso de los diputados y que estos s' ancostrandan en sesión soñada.

Avisos los guardahuillas de l' astación, ha seguido arreparada l' avería en manco tiempo que coesta poner una noeva piedra en la fachada del Ajuntamiento.

Kakau

NOEVO SERVISO AÉREO

Está en vias d' arreglo un serviso aéreo que enllasará las prensipales ciudades d' Europa, entre las que se coetan París, Londres, Beniferrí, Coarto de Poblit y Demasiadorros.

Este serviso estará destinado al tráfico de eso que disen «trata de blancas» pa poder tener sempre género noevo, fresquito, boeno, bonito y barato.

Y mientras s' hace este tráfico por los aires, asina como d' anda agora s' ha hecho por los mares y tierra, que se vayan ditando leyes pa amedirlo, que ya s' amagarán los propios le-guislares de quebrantara.

Y conste que no hasemos ilusión a dengún prohombre de la política española.

Kakau

MOJER ÁBRASADA

En las anmediasiones del pueblo de Poentechato, província de Portugal, ha seguido abrasada una mojer per el cabu de la ronda de consumos.

Como el cabu antentase abrasarla de noevo, ella lo ha amedido mantenéndose tiosa, por cuyo motivo ell li ha arreao una fitorada que me la ha dixao abierta en canal.

La comare antiende en el asunto.

Kakau

EL REY DE LOS ALADROQUES

Ha llegao a d' esta capital en tren misto, procedente de San Lucas de Barra-persa (siempre no ha de ser Barra-medua), el rey de los aladroques.

No se piensen que se tracta d' un peix, sino que es un multimillonario yanki que comersia en aladroques, y como es el que más ha guanao en eixe comersio por eso li disen rey, como hay el rey del carbón, el del petróleo, etc.

Este de los aladroques piensa estar unos coants días en esta capital pa mamprenar la caminata pansiá Valensiá, donde piensa poner una socorsa.

Si va ahí preséntenli la Nasia, pos como es hombre caprichoso es fásil que hagan negosio con él.

Kakau

SOISIDIO POR AMOR

Sinfioriano Pastrana tenía relacions amorosas con una joven que disen si es ú no es una emigrada de la calle de Grasia d' esa.

Esta mañana se vieron los novios, como de costumbre, en una espesura del Retiro, y no se sabe a punto figo lo que pudo haber pasado entre los dos, lo siero es que a los pocos minutos pasó por allí un guardia, sintió unos chemecos y sospiros entre mescalos en paraulas incomprendibles, se metió en l' espesura... y vió cómo el Pastrana estaba soisidando a su novia.

A la vista del guarda se quedaron los dos más avergoñidos que Ayllón con lo que li dise LA TRACA, y en su consecuencia el Pastrana hiso lo que no hará el referido maestro (d...?): presentar la dimisión del cargo.

El guardia dió cuenta de l' ocurrido al hijo de la portera.

Kakau

ADIOS

Con este parte me despido danda la prójima semana.

Adios.

Kakau

Solusió al conflicte

Robustiano s' ha pogut arreplegar uns diners y no sap qué fer d' ell.

Hia qui li proposa deixarlos al redit, al sín-senta per sent. Atres li aconsellen que se dedique a la compra-venta de tota clase de trastos veells; qui li diu que els fique en el Monte y no falta que li aconsella que s' els achue al monte.

Robustiano no sap que fer.

Y sin embargo, el clitic está desdit a emplear ben empleats aquells diners.

Per fi entra en sentit comú que li diu la millor forma d' emplear aquell curt capitalet.

Y Robustiano se compra unes sabates de sola de crin de Florenses, de Casa Riera, carrer de Laura, cantó al de Pérez Pujol.

Y encara li sobrá pa posar una botiga de salses.

LA CUESTIÓ DEL TABACO

Escàndalo y poca vergüenza. — Les autoritats en la figuera. — Menos en els estances, en cuansevol puesto hia tabaco. — Estanquers, intermediaris y camareros. — La «cola», no pega. — El estanc de la plaza de la Reina. — Pera cuánt s' aguarda l' aplicació del Còdic?

Lo que mos està occurrent als fumaors, ha alegat a tal grau d' escàndalo y poca vergüenza, que, sent LA TRACA el periòdic menos indicat per fer campañas en serio, se veem obligats a intervir en el fi de acusar com se mereix, als estanquers aprofitats, intermediaris desaprensius y demés chent que se dedica a timar al públic.

En primer lloc, vacha nostra furibunda protesta contra L' Arrendataria que tan pésimament servís al públic, y contra les autoritats que tan paisiusement toleren el escàndalo de la revista.

Aixina com pera comprar pa es molt natural que se vacha al forn y pera adquirir carn a la carniseria, pera comprar tabaco, no hiá que anar als estances. Menos en els estances, en cuansevol puesto s' encontra tabaco, ara que això sí, hiá que pagar a doble preu.

Aplegues al café, toques palmes i li dius al camarero:

Dam un puro de a sis aguiletes.

— Li costarà d'otse (te contesta).

Li dones el «conforme», te allarga el caliqueño y te diu confidencial:

— Si vol cuatro o sis paquets li's puc vendre a dotze pesetes.

Y, com si no es aixina no se pot fumar, no te ú mes remey que comprarlo pagant una prima immoral y arbitraria.

Mientras en els estances no hiá tabaco, no falta camarero que te en casa mil paquets de a sencuenta y sentenars de puros que va colocant al parroqui per una peseta, esposantse, per guanyar un chavo, a qu' l' parroqui el denunsi o li diga «lladre».

No direm que asó ho fesen tots els camareros (els que siguen que s' entenguen), lo que si poden afirmar, es, que, raro es el café ahon no n' hiachen dos o tres que se dediquen a este negocio y raro es el carre ahon no se troben un parell de cases que fesen lo mateix a la vista del públic y sinse que les autoritats s' enteren.

De tal modo, el fumaor se veu burlat per les autoritats, escarnit per els estanquers, y estafat per els intermediaris.

Díuen que no hiá tabaco. Ahon no n' hiá es en els estances. Quine vullga llechitím de L' Arrendataria no li'n faltará si el paga a doble preu.

Ham de dir una cosa en favor dels camare-

ros, y es, qu' ell, son els menos culpables. Els camareros están servint de testaferro als verdaderos estanquers que s' la sombra fan el negosio. El camarero es el que mes exposa y el que manca guanya, pues compra el tabaco a uns homens intermediaris segurament de serts estanquers, que no els convé donar la cara per por de pedre la consesió.

Si embargo, ya vorán com el dia que les autoritats se desidisquen a fer chustisia, se trenca la corda per lo més fluix y ho pagará algun humil camarero, mentres serts estanquers que avans no podien fer un trache a les filles, tenen huia caseta de recreo y piano.

Ni sisquera queda al fumaor el recurs de aguardar «cola», pues después de pedre tot un matí, apenes si pot conseguir un parell de cajetilles fortes, cantitat que no compensa en el temps empleat.

El exemple el tenim ben palpable:

En la plaza de la Reina, baix de nostra Redacció, hiá un estanc rechent per una señora tan orgullosa, com olvidadisa. En dit estanc, han vistum dia de saca descarrigar prou cantitat de tabaco. Ha encomensat la venta y als deu o dotze minuts s' han acabat les existencias, y ha desfilat la «cola».

Y s' han preguntat:

— ¿Poden despacharse en quinse minuts eixos caixons de tabaco, venentli a cada ú qu' entra una caixa?

Es fásil que puga ser, pero... mosatros, sobre saber que dita señora es molt lista, se resistim a creureseu.

Asó no pot servir com una denuncia concreta perque mos falten probes, pero si com un avis als fumaors, pera que vichilen dit establecimiento en dia de saca...

El abús no està en els camareros qu' escampen la mercansia, si no en els atres, en els que venen al per machor.

Sabem que este articol alsarà una nugolà de protestes entre 'ls estanquers.

Mos importa un pepino lo que puguen dir. Prou fem, en honor d' ell, no denunsiants a les autoritats com debiem, cosa que no posem en práctica perque mos repugna el paper de polisia.

Pero també debia repugnar als estanquers, el deixar sinse tabaco als que durant molts anys han estat donantols a guanyar la peseta y també debia repugnar al camarero que viu de la propina del parroqui, el contribuir al timo encara que siga pera guanyar deu séntims.

Mosatros denunsiem el fet en cheneral, pera que les autoritats reprimisquen l' abús. Si no el reprimiren denunsiarem en particular.

Llameem l' atensió del Gobernador civil, del Delegat de Hacienda y del Director de la Tabacalera. Si no mos fan cas, insistirem una y mil voltes hasta que mos oixquen els sorts.

Lo que s' está cometent en el públic es una ESTAFA, UNA ESTAFA, UNA ESTAFA.

... Y pera els estanquers hiá un còdic y una selda.

Colmos y andivinalles

— ¿Quina es la salsa que sempre está enfadá?

— La nués moscada.

— ¿Quina classe de sucre está de cada dia més car, y sin embargo la chent diu que está barato?

— El sucre de piló. Hia molta chent que diu que se baixa el piló.

— En qu' li sembla una botiga de salses a sortes cases del carrer de Grasia?

— En que hian macarróns.

— ¿Quina es la sal més nutritiva?

— La sal-chicha.

— ¿Y la més tonta?

— La sal-sosa.

— ¿Y la més prudenta?

— La sal-pargatas.

— ¿Cuán se posen pesats els botiguers?

— Cuán venen conserves perque donen la lata.

— ¿Quin formache agrá més als afisionats als bons?

— El blanquet.

— ¿Quin es el formache més embustero?

— El de bola.

— ¿Quina es l' ave que no falta en ningú ultramarinos?

— L' ave-llana.

— ¿Quins son els botiguers que may volen chent en casa?

— Els de ultramarinos que a tots despachen.

Empresaris sinse "cor,"

Ya mos pareixia que vore chunts a Sanahuja y Tonico, era perque conspiraben contra algú. El anuncio que a continuació reproduim, mos traui de dubtes:

CORISTAS

Se necesitan de ambos sexos en los teatros de Ruzafa y Regües, para la temporada que principiará en septiembre próximo.

Los que deseen inscribirse, se servirán pasar por la contaduría del teatro Ruzafa, de tres a cinco de la tarde.

Creuen vostés que es pera aumentar el personal y presentar les obres en la propietat que les presenten en Madrid y Barcelona? No señor. Es pa llevar el pa als coristes professionals, als de tota la vida, sustituintolos per improvisats esquirols, que no cap dubte que ho farien molt mal per la falta de práctica.

Si tal ignominia arribara a consentirse, seria cuestió de organizar una partida de la porra, pera chiular y patechar sempre que els esquirols ixqueren a essena. A fé que tenim uns pitos de traviero que no hiá timpano que els aguante.

A tot asó, els coristes no més demanden que un sou diari de set pesetes y micha, que hui les guanyen l' aprenent de cuansevol taller.

Eixos empresaris, que a pesar de sa nativa ignorancia en assuts artístics, han guanyat durant el pasat ivern molts mils de duros, se neguen rotundament a complaire les chustes demandes dels cors.

Hia que fer constar que el coriste se alsa a les deu del matí pera ensayar y a les dos de la nit encara té faena en el teatre; l' obliguen a que vista y calse desent y tinga nosions artísticas; y despues de ferlos treballar més de treize hores li se lis nega un chornal de trenta quinsets.

No, coristes, no transicieu, que el quilo de pá val huitanta séntims, y unes botes d'otse duros. Qui vullga tindre negosis que els pague, y qui vullga tindre querides que les mantinga.

No es cosa que pera que un empresari de baixa (asó es un dir) se divertixca, ho pague el últimu mono, el més infeliz y digne de consideració: el cómic...

Insistirem més detengudament sobre este asunt.

Epígrama

Al anar a obrir la porta d' una casa d' un carrer

es troaren dos veïns,

resentit mudat uno d' ell.

Eren una chica «olé»

y un chaval molt pinturer.

Parlaren d' esta manera,

escoltémols un moment:

— ¿Es vosté el nou inquilino?